

РЕШЕНИЕ

№ 1543

гр. София, 06.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав,
в публично заседание на 06.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Радостин Радков

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **3879** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 от Административно -процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.49, ал.2 от Закона за кадастъра и имотния регистър /ЗКИР/. Образувано е по жалба на Г. С. В., [ЕГН], М. А. В., [ЕГН], Л. А. В., [ЕГН], В. Ц. В., [ЕГН] и К. Ц. Б. – Б., [ЕГН], всички от [населено място], срещу Заповед №РД-18-13 от 17.01.2012г.г. на Изпълнителния директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър /АГКК/, с която на основание чл.49, ал.1 от ЗКИР са одобрени кадастралната карта и кадастралните регистри за замлището на [населено място], район „Б.”, Столична община /СО район „Б.”/, обн. в ДВ, бр.11/07.02.2012г., в частта относно тупик с общ идентификатор с [улица].2196.1037, находящ се между УПИ с идентификатори №02659.2196.617; №02659.2196.88; №02659.2196.87; №02659.2196.86; №02659.2196.85. В жалбата и в писмените бележки се твърди, че отбелязванията в кадастралната карта, са направени в нарушения на изискванията на чл.41 от Наредба №3 за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри /ДВ, бр. 41/13.05.2005 г. (Наредба №3/2005), както и нарушение на изискванията на чл.44 от Наредба №3/2005 при заснемането и нанасянето в кадастралната карта на цитирания тупик. В съдебно заседание, жалбоподателите чрез адв. И. и адв. Г., молят съда да отмени оспорената заповед, претендират присъждане на разноски.

Ответникът – Изпълнителния директор на АГКК, представляван от юрисконсулт С., моли съда да отхвърли жалбата.

Заинтересованата страна – Столична община, чрез юрисконсулт Ж., моли съда да

отхвърли жалбата.

Заинтересованата страна – Б. Н. Л., оспорва жалбата.

Заинтересованите страни – Л. С. Р., Е. К. Р., В. К. Р., поддържат жалбата.

Заинтересованите страни – Н. К. С., Д. С. С. и С. С. С., не изразяват становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

От представените писмени доказателства се установява, че със заповед №РД-16-22/24.03.2009г. на Изпълнителния директор на АГКК, обн. в ДВ, бр.30/21.04.2009г., на осн. чл.35, ал.1 и ал.2 от ЗКИР, е открито производство по създаване на кадастрална карта и кадастрални регистри за територията на СО, район „Б.". В т.3 от заповедта е посочено, че в срок до 30 дни от обнародването ѝ, собствениците са длъжни да означат на свои разноски границите на поземлените имоти, находящи се на територията на района, в съответствие с актовете за собственост.

Със Заповед № РД-14-45/26.05.2008г., ИД на АГКК е назначил комисия във връзка с Наредба №19 за контрол и приемане на кадастрална карта и кадастрални регистри. С протокол №КД-10-24-40/05.08.2010г., обн. в ДВ, бр.12/08.02.2011г., комисията приема кадастралната карта и кадастралните регистри за територията на СО, район „Б.", като съгласно чл.46, ал.1 от ЗКИР на заинтересуваните лица е даден 30-дневен срок за писмени възражения.

Изпълнителният директор на АГКК е издал заповед № РД-18-13/17.01.2012г., с която е одобрена кадастралната карта и кадастралните регистри за землището на [населено място], район „Б., Столична община, област С.. Заповедта е обнародвана в ДВ, бр.11 от 07.02.2012г.

С жалба с вх. №94-3768 от 17.02.2011г., жалбоподателят е оспорил пред Административен съд София - град заповед №РД-18-76/21.12.2010г. на Изпълнителния директор на АГКК.

Представени по делото са нотариален акт за право на собственост върху недвижим имот, придобит по давност №175, том XI, дело №1346/1977г. и удостоверение за наследници №004727/16.12.2011г., с които жалбоподателите Л. В., В. В. и К. Б. – Б. се легитимират като собственици на поземлен имот с идентификатор №02659.2196.88 (номер по предходен план 486, кв.40, парцел X.). С нотариален акт №146, т.1, рег.№2404, дело №104/2004г., Г. В. и М. В. се легитимират като собственици на имот с идентификатор №02659.2193.617. Заинтересованите страни Л. Р., Е. Р. и В. Р. се легитимират като собственици на недвижим имот с идентификатор №02659.2196.86 (номер по предходен план 480, кв.40, парцел X.) с нотариален акт №86, том X, дело №1754/1967 и удостоверение за наследници №КО 94-Н-95/02.04.2003г.

По делото е приета съдебно техническа експертиза /СТЕ/, която не се оспорва от страните. Съгласно същата отбелязванията в кадастралната карта одобрена с оспорената заповед, съответстват с изходни данни отговарящи на чл.41 във вр. с чл.14, ал.1, т.6. от Наредба №3. Одобрената със заповед №РД-50-373/16.05.1995г. на Главния архитект на С. регулация по ЧИЗРП на кв.40, кв. Вердикал, [населено място] не е приложена. Границите на имотите с идентификатори №02659.2196.617, №02659.2196.688, №02659.2196.687, №02659.2196.686, №02659.2196.685 и на тупик с общ идентификатор с [улица].2196.1037, находящ се между цитираните имоти, са нанесени съобразно уличната неприложена регулация по проекта за ЧИЗРП, одобрена

със заповед №РД-50-373/16.05.1995г. на Главния архитект на С.. Съществува път – тупик, с общ идентификатор с [улица], който свързва имотите на жалбоподателите с идентификатори №02659.2196.617 и №02659.2196.88, с обществената пътна мрежа, като материализираните му граници представляват асфалтова пътна настилка, положена върху контурите на тупика, съгласно регулационния план одобрен със заповед №310/12.07.1976г. Изготвената кадастрална карта и кадастрален регистър, в частта относно процесния тупик е съобразена с данните, съдържащи се в частичното изменение на регулационния план на кв.40, кв. Вердикал, [населено място], одобрена със заповед №РД-50-373/16.05.1995г. на Главния архитект на С., отнасяща се до въпросния тупик, с който уличната регулация не е приложена. Приложена е комбинирана скица, от която е видно, действителното разположение на тупик по регулационния план, одобрен със заповед №310/12.07.1976г., както и това съгласно заповед №РД-50-373/16.05.1995г. на Главния архитект на С., с която се изменя регулацията с изместване в южна посока на съществуващия тупик, като оста минава по имотни граници и отнема, съгласно уличната регулация, части от прилежащите имоти по южната граница на тупика.

От разпита на вещото лице в съдебно заседание се установява още, че последният действащ и одобрен регулационен кадастрален план е от 1976г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е входирана с вх. №94-140 на 12.03.2012г., чрез административния орган до АССГ, в срока по чл.49, ал.2 от ЗКИР, от легитимирано лице по чл.49, ал.4 от ЗКИР, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Изпълнителния директор на АГКК, в кръга на неговите правомощия, в предвидената от чл.59 от АПК форма и съдържание, както и в съответствие с чл.49, ал.1 от ЗКИР и при спазване на правилата, установени в чл.35 – чл.49 от ЗКИР.

Разгледана по същество е основателна.

Кадастърът, съгласно чл.2 от ЗКИР, е съвкупността от основни данни за местоположението, границите и размерите на недвижимите имоти, набирани, представяни, поддържани в актуално състояние и съхранявани по установен от този закон ред. По силата на чл.43, ал.1, т.5 вр. чл.41, ал.1 и чл.38, ал.1, т.2 от ЗКИР, кадастралната карта и кадастралният регистър за урегулираните поземлени имоти се създават чрез обединяване на данни, които се съдържат в карти, планове и друга документация, одобрени по реда на отменените ЗЕКНРБ, З. и др., или са набрани чрез геодезически, фотометрични и други измервания и изчисления, като данните за собствениците и носителите на други вещни права се набират от източниците по ал.2 на същия член. Заповедите, каквато се явява процесната, издадени на основание чл.49, ал.1 от ЗКИР нямат конститутивно, а само констативно действие. В тях се отразява действителността – такава, каквато е към момента на изготвянето на съответната карта.

Съдържанието, условията и редът за създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри са доразвити с Наредба №3. В чл.14, ал.1 от същата е регламентирана приоритетността на данните за установяване на границите на поземлените имоти при изготвяне на кадастъра посредством пет източника, като наличието на източник от по-горен ред изключва приложимостта на източник от

по-долен ред. Досежно тупик с общ идентификатор с [улица].2196.1037, източници по т.1, т.2./отменена, но действала към датата на приемане кадастралната карта и кадастралните регистри за територията на СО, район „Б.“, с протокол №КД-10-24-40/05.08.2010г., обн. в ДВ, бр.12/08.02.2011г./ и т.4 от тази норма са налични. При констатирано несъвпадение между съществуващите на място материализирани граници и тези по акта за вещното право, приоритет имат първите, освен ако границите по акта са безспорни като означени на място със специално регламентирани трайни знаци, подписани от заинтересуваните лица – чл.39, ал.5 от Наредба №3/2005г. При несъвпадение между съществуващи материализирани граници и тези по предходни планове, предимство имат винаги първите.

От изслушаната по делото СТЕ и приложена комбинирана скица, безспорно се установява, че нанесените в оспорената кадастралната карта граници на имот път - тупик с общ идентификатор с ул. „Плиска №02659.2196.1037 не отговарят на действителното фактическо положение на място, тъй като не съответстват на съществуващите данни съгласно приложения и действащ план, одобрен със заповед №310/12.07.1976г. В същото време от приложената скица извадка от обжалваемата кадастрална карта става видно, че границите на имотите с идентификатори №02659.2196.617, №02659.2196.688, №02659.2196.687, №02659.2196.686, №02659.2196.685 и на тупик с общ идентификатор с [улица].2196.1037, находящ се между цитираните имоти, са нанесени съобразно уличната неприложена регулация по проекта за ЧИЗРП, одобрена със заповед №РД-50-373/16.05.1995г. на Главния архитект на С.. Оттук следва да се направи извод, че графичното отразяване на имот с идентификатор №02659.2196.1037 в обжалваемата кадастрална карта, се е получило вследствие на нанасяне на границите на имотите съгласно неприложена регулация, т.е. по нетрайно материализирани на място граници, които не съвпадат с границите на действащия ПУП.

Тук трябва да се отбележи, че в производството по обжалване на кадастрална карта, съдът не изследва площта и границите на имотите в съответствие с наличните документи за собственост, а проверява дали административният орган е спазил изискванията за нанасяне на границите на имотите по кадастрална карта, съгласно ЗКИР и Наредба N 3/2005г. В случая не е установено границите на улица – тупик, да са били специално означени, поради което между имоти с идентификаторни номера №02659.2196.617, №02659.2196.688, №02659.2196.687, №02659.2196.686, №02659.2196.685, улицата – тупик е следвало да се нанесе по съществуващата на място материализирана граница, като приоритетна спрямо границата по предходния кадастър, частично изменен с регулация със заповед №РД-50-373/16.05.1995г. на Главния архитект на С., но неприложена. Неотразяването на имот по съществуващата на място материализирана граница, обуславя извод за несъответствие на кадастралната карта с материалния закон и нормативните критерии за установяване на кадастралните граници, установени в цитираните по-горе разпоредба на чл.14, ал.1 от Наредба N 3/2005г. В процедурата по издаване на оспорената заповед са ползвани актуален кадастрален план и действащ регулационен план, който не е приложен. Установи се, че е налице несъответствие между одобрената с обжалваната заповед кадастрална карта, в частта ѝ относно отразения тупик – улица с общ идентификатор с [улица].2196.1037 и данните с материализираното на място състояние.

Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че отразяването на границите на тупик – улица с общ идентификатор с [улица].2196.1037, находящ се между имоти с

идентификатори №02659.2196.617, №02659.2196.688, №02659.2196.687, №02659.2196.686, №02659.2196.685 не е извършена съобразно разпоредбите на нормата на чл.14, ал.1 от Наредба №3/2005г., установяваща приоритетността на данните. Процесната заповед №РД-18-13/17.01.2012г. на Изпълнителния директор на АГКК, следва да бъде отменена като незаконосъобразна в оспорената ѝ част, а преписката върната за ново произнасяне, съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

Съгласно правилата на процеса и неговия изход, ответника АГКК следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателите, направените разноски по делото. Съдът обаче, намира за основателно, направеното на осн. чл.78, ал.5 от ГПК, възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, предвид липсата на голяма фактическа и правна сложност на спора. Съгласно тази разпоредба, съдът присъжда по-нисък размер на разноските, но не по-малко от минималния размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В §2 от ДР на Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като в случаите на чл.78, ал.5 от ГПК присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията посочени в тази наредба. Съгласно чл.8 от Наредба №1/09.07.2004г., за защита по административни дела възнаграждението се определя съобразно разпоредбите на чл.7, ал.1, т.4 и ал.2. В настоящият случай, с оглед липсата на материален интерес, приложение намира хипотезата на чл.7, ал.1, т.4 – за неоценяеми искове в размер на 150лв. Ето защо, уговореното възнаграждение за един адвокат в размер на 1200 лева е прекомерно завишено и следва да бъде намалено до нормативно определеното в размер на 450 лева, като за двама адвокати възнаграждението следва да бъде 900 лева. Ответника следва да бъде осъден и за разноските направени за държавна такса в размер на 20 лева и за възнаграждение на вещо лице в размер на 200 лева.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд - София град, Първо отделение, 1-ви състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Г. С. В., [ЕГН], М. А. В., [ЕГН], Л. А. В., [ЕГН], В. Ц. В., [ЕГН] и К. Ц. Б. – Б., [ЕГН], всички от [населено място], Заповед №РД-18-13 от 17.01.2012г.г. на Изпълнителния директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър, с която са одобрени кадастралната карта и кадастралните регистри за землището на [населено място], район „Б.”, Столична община, обн. в ДВ, бр.11/07.02.2012г., в частта относно тупик с общ идентификатор с [улица].2196.1037, находящ се между УПИ с идентификатори №02659.2196.617; №02659.2196.88; №02659.2196.87; №02659.2196.86; №02659.2196.85.

ВРЪЩА административната преписка на Изпълнителния директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър за ново произнасяне в отменената част, съобразно мотивите на съда.

ОСЪЖДА Агенция по геодезия, картография и кадастър ДА ЗАПЛАТИ на Г. С. В., [ЕГН], М. А. В., [ЕГН], всички от [населено място], [улица], направените разноски по делото в размер общо на 560 /петстотин и шестдесет/ лева.

ОСЪЖДА Агенция по геодезия, картография и кадастър ДА ЗАПЛАТИ на Л. А. В., [ЕГН], В. Ц. В., [ЕГН] и К. Ц. Б. – Б., [ЕГН], всички от [населено място], [улица], направените разноски по делото в размер общо на 560 /петстотин и шестдесет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: